

Hovedsagen for Understøttelsesforeningen i Kjøbenhavn at lede denne Velgjørenhed i Træng, bort fra den spredte Anvendelse ind i et regelmæssigt Løb, saa at der kunde blive Orden i den Slags Gaver, og de virkelig kunde komme Saadanne til Gode, hvis Forhold man havde undersøgt, og om hvem man vidste, at der kunde disse Gaver gjøre virkelig Gavn. Noget Vignende haaber jeg kunde se, hvis man paa Landet fik truffet Kvinderne med ind i den frivillige Fattigunderstøttelse, da vilde de, gennem hvis Hænder den væsentligste Hjælp med Mad og brugte Klæder gaar, lade det komme en fælles ordnet Virksomhed til Gode. Det er althaa det praktiske Hensyn, hvorfor jeg vil anbefale denne Lov, at den vil give den frivillige Fattigunderstøttelse paa Landet flere Midler i Hænde. Dernæst tror jeg ogsaa, at naar Kvinden fik Del i Anvendelsen deraf, vilde disse Gaver stedes bedre. Jeg er sikker paa, at Kvinden i det Hele taget bedre end Manden vil kunne opsoge de virkelig værdige Trængende, som tidt kæmpe en stille Kamp for Tilværelsen, for at holde sig oven Vandet, og at de mange Gange kunne se i det fattige Hjem, hvor en saadan Hjælp bedst kan stedes. Og saa med Hensyn til Anvendelsen af Gaverne haaber jeg saaledes, at det skulde vise sig som en Fordel, naar Kvinden fik med den Sag at gjøre. Det, jeg nærmest vil henvide til som Vidnesbyrd om, at dette ikke er grebet ud af Luften, er den Deltagelse, som Kvinden har i Kjøbenhavns Understøttelsesforening og maaste allermeest ved Diakonissestiftelsens Fattigpleie. Det, som Kvinden der har virket, er jeg ganske sikker paa har været til stor Velsignelse. Vi vilde gjerne have, at man ude paa Landet ved den frivillige Fattigpleie skulde have den samme Hjælp af fjærlige og forstandige Kvinder som den, der paa mange Maader er bleven ydet her inde i den store Stad. Der kunde nu siges dertil: De kunne jo træde sammen frivillig og melde sig. Men det er altid ved et saadant Arbejde godt, at der er saa megen Enhed som mulig. Da vi allerede have denne de Fattiges Klasse som en Anstalt for frivillig Fattigforsjorgelse, er det naturligt derunder at samle det Hele. Dernæst er det ganske vist saa, at Nogle af dem, der egne sig allerbedst til at have med saadanne Ting

at gjøre, trænge til et udbortes Kald for at tage sig det paa. Naar jeg da anbefaler denne Sag til det høie Things Opmærksomhed med Ønsket om, at den maatte kunne føre til Noget, vil jeg gjerne udtrykkelig sige, at her nærmest ikke er Tale om at faae en Lov frem, som kan give Kvinderne nogen af de naturlige Rettigheder, som der i vore Dage stilles saa mange Krav om, men det er meget mere det Spørgsmaal, som herved skal stilles, om Samfundet har Lov til at unddrage sig at faae den Hjælp, som Kvinderne ganske sikkert kunne yde i Kampen mod al den Elendighed, som Armod og Sygdom kan bringe over virkelig arbejdsomme og brave Mennesker.

Formanden: Af det saaledes indbragte Lovforslag ville Exemplarer blive omdelte.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Den 1ste Landstingsmand for III. Kreds (Chr. Nielsen), den 2den Landstingsmand for XI. Kreds (S. Schrøder) og den 3die Landstingsmand for XI. Kreds (Th. Nielsen) indbringe Forslag til Lov om Kvindens Valgbarhed til Skolekommisjoner.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Schrøder): Heller ikke med Hensyn til dette Lovforslag er Spørgsmaalet nærmest om at skaffe Kvinderne nogen af de naturlige Rettigheder, de kunne have Krav paa, men meget mere Spørgsmaalet om at henstille, hvorvidt Samfundet ikke skal benytte den Hjælp, som Kvinder kunne yde, og som de ganske særlig have Egenstaber for at kunne yde i en saa vigtig Sag som Børneopdragelsen. Jeg kan ogsaa her henvide til Forholdene i Kjøbenhavn, hvor Kvinder i den sidste Menneskealder i overordentlig stort Tal have virket som Lærereinder, og ikke alene dette, men som Bestyrerinder for store Skoler og i det Stykke have viist udmærkede Evner. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at i de senere Aar er det ogsaa blevet mere og mere almindeligt, at man i Byerne udenfor Kjøbenhavn og paa